

[Hilmar Baunsgaard.]

hr. Kjeld Olesen, selv om han bekræftede, at jeg sagde det samme. Jeg vil gerne sige: nej, jeg holdt den samme tale, og jeg har ikke noget imod at gentage endnu en gang, at jeg mener, disse $\frac{3}{4}$ år har vist os, at man ikke på tilstrækkelig sikkert grundlag kan lede det politiske arbejde, hvis en regering kun har 22 mandater bag sig og ingen aftale om, hvilken økonomisk linje der skal følges. Det sagde jeg også i dag. Men når hr. Kjeld Olesen mener, at det bør føre til, at vi stemmer et mistillidsdagsordensforslag igennem i dag, så vil jeg gerne sige: hvad er det udtryk for, den opfattelse, som hr. Kjeld Olesen og jeg er enige om? Den er udtryk for, at vi ikke finder, vi har et fuldt tilfredsstillende arbejdsgrundlag her i tinget, men skal vi, for at vi kan få klaret vores arbejdsbetingelser her i tinget, lade erhvervslivet betale og dermed beskæftigelsen betale, skal vi lade samfundsøkonomien betale i en sådan grad, at det, vi er enige om at bekæmpe, vil vokse? Det, man står og tager stilling i dag, er ikke, om man finder arbejdsgrundlaget rigtigt her i folketinget. Det, vi skal tage stilling til i dag, er en løsning af de økonomiske problemer, og vælger man så at sige: nå ja, det kan godt være, men nu vil vi altså lige have udtalt vor utilfredshed på det andet punkt, så kommer erhvervslivet og dermed beskæftigelsen til at bære byrden, og det synes jeg ikke vi skulle gøre for at få klaret vores arbejdsproblemer herinde.

Det er et usundt samfund, sagde hr. Kjeld Olesen, der tillader arbejdsløshed. Det er en betragtning, jeg kan underskrive fuldt ud. Men jeg har den opfattelse, at der er kun én ting, der kan påvirke beskæftigelsessituationen virkelig mærkbart, og det er den generelle økonomiske politik, der føres. Heller ikke af den grund vil jeg være med til i dag at få væltet grundlaget for, at der overhovedet kan tilrettelægges en økonomisk politik. Derfor skal vi lade være med at vælte i dag, derfor skal vi lade være med at køre det løb om dagsordensforslagene, som der er lagt op til. Jeg lyttede med meget stor interesse til

den måde, hvorpå hr. Glistrup refererede den forhandlingsform, han og hans parti havde været udsat for fra regeringens side. Når jeg lyttede med interesse, så var det først og fremmest, fordi vi ikke har været udsat for den forhandlingsform, og jeg må sige, at jeg kan ikke nikke genkendende til, at vi skulle være blevet indbudt til forhandlinger, hvor vi mødte ultimative krav. Men derfor lyttede jeg alligevel interesseret til den lange opremsning. Vi nød jo alle sammen, at hr. Glistrup sådan kunne stå og remse op: punkt 1, punkt 2, punkt 3, og han endte vist ved punkt 11 eller sådan noget. Det var betingelser, der var stillet, og derfor måtte fremskridtspartiet sige nej. Jeg skrev omhyggeligt disse betingelser op, og hvad ser jeg så til min overraskelse, når jeg nu går dem igennem? Ja, men der er næsten ingen, kun et eller to af disse krav, der går igen i det forlig, der nu er lagt frem, og som vi skal tage stilling til i dag. Så er det, jeg spørger: når nu det var grunden til, at hr. Glistrup sagde nej, og de ikke er opretholdt, hvorfor søren siger han så stadig nej? Det er det, jeg ikke kan forstå. Derfor vil jeg nok sige, at der skjuler sig nok alligevel mere bagved end den fremstilling, der kom frem i hr. Glistrups tale.

Jeg tror, alle, også medlemmerne af de tre folketingsgrupper, der har ladet deres ordførere fremsætte dagsordensforslag i dag, undrer sig over, at vi skal opleve et taktisk betonet dagsordensspil, hvor 3 partier vil udtrykke mistillid til regeringen, men majsommeligt sørger for, at ingen af dem får flertal. Jeg tror ærlig talt ikke, at det er på den måde, man gavner de parlamentariske arbejdsvilkår, og det kunne jo være, vi her skulle yde en indsats selv i stedet for at sende regningen til andre.

Schlüter (KF):

Jeg lyttede meget opmærksomt til den tale, hr. Kjeld Olesen holdt i eftermiddag, for jeg havde håbet, at den ville være i al fald et forsøg på at opstille en politik på skatteområdet, på erhvervsområdet, på